

ΤΟ
ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ
ΚΡΙΣΤΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES*

ΜΑΡΙ
ΜΠΕΝΕΝΤΙΚΤ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μυστήριο της κυρίας Κρίστι**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The mystery of Mrs. Christie
Από τις Εκδόσεις Sourcebooks Landmark, Naperville 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Marie Benedict
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασσιπίδης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: James Iacobelli
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Marie Benedict, 2021

© Εικόνων εξωφύλλου: Lee Avison/Arcangel Images, Sandra M/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4169-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4170-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΡΙ
ΜΠΕΝΕΝΤΙΚΤ
ΤΟ
ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ
ΚΡΙΣΤΙ

Μετάφραση: Αναστασία Δεληγιάννη

Τα πρόσωπα και τα γεγονότα που εμφανίζονται σ' αυτό το βιβλίο είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται υποθετικά. Πέρα από πασίγνωστες ιστορικές προσωπικότητες, κάθε ομοιότητα με αληθινά πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, είναι εντελώς συμπτωματική και πέρα από τις προθέσεις της συγγραφέως.

Η ΑΡΧΗ

Εκείνο το γράμμα πάνω στο γραφείο πεταρίζει σχεδόν στον ίδιο ρυθμό με τα βήματα που αντηχούν πάνω στο πάτωμα. Μπροστά και πίσω, μπροστά και πίσω βηματίζουν τα πόδια και το χοντρό επιστολόχαρτο τρεμοπαίζει στον ίδιο ρυθμό. Οι μαύρες αιχμηρές λέξεις που περιέχει το ιβουάρ χαρτί φαίνονται να παίρνουν ζωή και να πάλλονται σε κάθε βαριοπάτημα.

Πώς θέλεις να τελειώσει αυτή η ιστορία; Εμένα μου φαίνεται πως υπάρχουν δύο επιλογές: στην πρώτη η προσγείωση θα είναι πιο μαλακή απ' ό,τι στη δεύτερη: μολονότι καμιά τους, φυσικά, δεν είναι χωρίς χτυπήματα και μελανιές. Αυτές οι μικρές αβαρίες είναι απλώς μία αναπόφευκτη συνέπεια όλης ετούτης της εξάσκησης, όπως σίγουρα θα πρέπει πια να έχεις καταλάβει. Ή μήπως σε υπερεκτίμησα και δεν έχεις μαντέψει; Δεν πειράζει. Ο σκοπός μου –που αναμφίβολα θα τον βρεις ολοκληρωτικά απαράδεκτο– θα επιτευχθεί, ανεξάρτητα από το τι έχεις καταλάβει και τι όχι. Η απελευθέρωση του εαυτού μου από τα δεσμά της κριτικής σου και της αδικοπραγίας σου θα είναι ο υπέροχος καρπός της διπροσωπίας σου, μία κατάληξη που ποτέ δεν ήταν μέσα στις προθέσεις σου. Γιατί το μόνο που επιδίωξες ποτέ να εξυπηρετήσεις ήταν οι δικές σου ανάγκες, το μόνο που επιδίωξες να ικανοποιήσεις ήταν οι δικές σου επιθυμίες.

Ποτέ δεν ήμουν το επίκεντρο των σκέψεών σου, ούτε καν τον πρώτο καιρό, παρόλο που πάντοτε μου έλεγαν ότι εσύ θα έπρεπε να είσαι το επίκεντρο των δικών μου σκέψεων.

Το δωμάτιο, ήδη σκοτεινό παρότι όπου να 'ναι ξημερώνει, γίνεται όλο και πιο μουντό. Δευτερόλεπτα αργότερα μια πνοή αέρα ανοίγει διάπλατα το σχεδόν κλειστό αλλά όχι σφραλιστό παράθυρο, και οι σελίδες του γράμματος πετούν από το γραφείο πάνω στο χαλί. Το σκοτάδι καλύπτει τις λέξεις του, ώσπου ο κρότος ενός κεραυνού –πόσο ταιριαστό και τυπικό που η νύχτα είναι σκοτεινή και με καταιγίδα, σκέφτεται ο παραλήπτης του γράμματος– και μία αστραπή ξαφνικά φωτίζει το δωμάτιο. Και οι λέξεις φανερώνονται ξανά.

Διάβασε και ακολούθησε τις οδηγίες μου προσεκτικά, αν επιθυμείς την ασφάλεια του πρώτου μονοπατιού και τη φερεγγυότητα των αποτελεσμάτων του. Δε θα είναι εύκολο. Πρέπει να φανείς παλικάρι, ακόμη κι όταν ο δρόμος είναι γεμάτος εμπόδια και υποφέρεις από αμφιβολίες και ντροπή. Μόνο ακολουθώντας τις οδηγίες μου σε κάθε σταυροδρόμι αυτού του ταξιδιού, θα τελειώσει καλά για όλους μας ετούτη η ιστορία.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΤΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ

12 Οκτωβρίου 1912
Άγκμπρακ Χάουζ, Ντέβον, Αγγλία

Ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα δε θα είχα γράψει έναν πιο τέλειο άντρα.

«Χάσε το καρτελάκι με τους καβαλιέρους σου», μου ψιθύρισε μια φωνή καθώς διέσχιζα το πλήθος πηγαίνοντας προς την πίστα του χορού. Ποιος θα τολμούσε να πει τέτοιο πράγμα; Και μάλιστα όταν βρισκόμουν στην αγκαλιά του Τόμας Κλίφορντ, μακρινού συγγενή των οικοδεσποτών μου, του λόρδου και της λαίδης Κλίφορντ του Τσάντλεϊ, και το επίκεντρο του ενδιαφέροντος των αδέσμευτων κυριών στον χορό του Άγκμπρακ Χάουζ.

Θρασύς, είπα από μέσα μου, έως και αγενής. Φαντάσου τη σκηνή, στην περίπτωση που ο καβαλιέρος μου τον είχε ακούσει. Ακόμη χειρότερα, φαντάσου ο καβαλιέρος μου να ήταν ο εκλεκτός –το πεπρωμένο μου, όπως οι φίλες μου κι εγώ αρεσκομάσταν να περιγράψουμε τους μελλοντικούς μας συζύγους– κι η προσοχή μου να είχε αποσπαστεί από τις φιλοφρονήσεις του. Κι όμως μια συγκίνηση με συνεπήρε κι αναρωτήθηκα ποιος θα διακινδύνευε να κάνει μια τέτοια απρέπεια. Στράφηκα προς τα εκεί απ' όπου ήρθε η φωνή, όμως οι

πρώτες νότες της Συμφωνίας αρ. 1 του Έλγκαρ άρχισαν να πλημμυρίζουν την αίθουσα και τότε ο καβαλιέρος μου με τράβηξε απαλά να χορέψουμε.

Καθώς στριφογυρίζαμε χορεύοντας, προσπάθησα να ξεχωρίσω τον άντρα ανάμεσα στο πλήθος που γέμιζε την απέραντη πίστα. Η μαμά θα με μάλωνε που δεν είχα όλη μου την προσοχή στραμμένη πάνω στον νεαρό κύριο Κλίφορντ, αλλά από φήμες ήξερα πως ο πολύφερνος και με μεγάλες διασυνδέσεις τζέντλεμαν έψαχνε να παντρευτεί μια κληρονόμο και, πάντως, δεν μπορούσε να τρέφει κανένα θεμιτό ενδιαφέρον για μένα. Εγώ ήμουν σχεδόν άφραγκη και είχα να προσφέρω μόνο την κληρονομιά της έπαυλης Ασφιλντ, ενός υποστατικού που πολλοί θα το έβλεπαν ως ζημία παρά ως όφελος, και μάλιστα καθώς δεν είχα πόρους να τη συντηρώ, η έπαυλη χρειαζόταν συνεχώς επισκευές. Χάνοντας τον κύριο Κλίφορντ, δεν έχανα και κανένα κελεπούρι, όμως δεν αμφέβαλλα πως η ευκαιρία θα παρουσιαζόταν σύντομα. Αυτή δεν είναι η μοίρα όλων των κοριτσιών; Να παρασυρθούμε από έναν άντρα και μετά να αφεθούμε στην παλιρροϊκή έλξη της μοίρας μας;

Δεκάδες άντρες με βραδινό ένδυμα στέκονταν στη γωνία της αστραφτερής αίθουσας χορού, όμως κανείς δε μου φαινόταν πιθανός υποψήφιος μιας τέτοιας παράτολμης πρότασης.

Μέχρι που τον είδα. Έναν ξανθό άντρα με κυματιστά μαλλιά, που καθόταν στην άκρη της πίστας και είχε τα μάτια του στραμμένα πάνω μου. Ούτε μία φορά δεν τον είχα δει να πιάνει συζήτηση με έναν από τους άλλους κυρίους, ούτε να επιχειρεί να συνοδέψει κάποια από τις κυρίες για χορό. Η μόνη του κίνηση ήταν όταν πήγε μέχρι την ορχήστρα για να μιλήσει στον διευθυντή και κατόπιν επέστρεψε στην προηγούμενη θέση του στη γωνία.

Αντήχησαν οι τελευταίες νότες της ορχήστρας και ο κύριος Κλίφορντ με συνόδευσε στη θέση μου δίπλα στην καλή μου φί-

λη, τη Ναν Γουότς, που έστεκε λαχανιασμένη ύστερα από μια γρήγορη περιδίνηση γύρω από την πίστα μαζί μ' έναν κοκκινόπορσωπο γνωστό των γονιών της. Καθώς η ορχήστρα ξεκινούσε να παίζει το επόμενο τραγούδι κι ένας ροδαλός νεαρός τζέντλεμαν κατέφτασε να καλέσει τη Ναν για χορό, έριξα μια ματιά στο καρτελάκι με τα ονόματα των υποψήφιων καβαλιέρων μου που κρεμόταν από ένα κόκκινο μεταξωτό κορδόνι, για να δω τίνος ήταν η σειρά να με συνοδέψει.

Ένα χέρι εμφανίστηκε πάνω στον καρπό μου. Σήκωσα το βλέμμα μου στα φλογερά γαλάζια μάτια του άντρα που με κοιτούσε προηγουμένως. Ενστικτωδώς, τράβηξα πίσω το χέρι μου, όμως με κάποιον τρόπο εκείνος έβγαλε απαλά το καρτελάκι από τον καρπό μου και έπλεξε τα δάχτυλά του με τα δικά μου.

«Ξέχνα το καρτελάκι σου για ένα τραγούδι μόνο», είπε με χαμηλή, βραχνή φωνή, που αναγνώρισα πως ανήκε στον παρζάτολμο νεαρό ο οποίος είχε μιλήσει πριν από μερικά λεπτά. Δεν μπορούσα να πιστέψω αυτό που μου ζητούσε και είχα σοκαριστεί που μου είχε πάρει το καρτελάκι μου. Το να επιτρέψεις σε κάποιον άντρα να παρέμβει στη σειρά που ήταν γραμμένοι οι καβαλιέροι στο καρτελάκι σου ήταν απλώς απαράδεκτο, ακόμη κι αν το καρτελάκι είχε χαθεί.

Πίστεψα πως άκουσα την ευδιάκριτη εισαγωγή ενός διάσημου σκοπού του Ίρβινγκ Μπέρλιν. Ακουγόταν σαν το «Alexander's Ragtime Band», όμως ήξερα ότι έκανα λάθος. Ο λόρδος και η λαίδη Κλίφορντ ποτέ δε θα είχαν ζητήσει από την ορχήστρα τους να παίζει αυτό το μοντέρνο κομμάτι. Στην πραγματικότητα, υπέθεσα ότι θα εξοργίζονταν από αυτή την παρεκκλίση από το τυπικό πρωτόκολλο κλασικά συμφωνικά κομμάτια –ασορτί με σεμνούς χορούς, που αναμφίβολα δε φουντώνουν τα πάθη των νέων– αυτή ήταν η ημερήσια διάταξη.

Εκείνος παρατήρησε την έκφραση που πήρε το πρόσωπό

μου σαν άκουσα τη μουσική. «Ελπίζω να σου αρέσει ο Μπέρ-
λιν», είπε μ' ένα μικρό, αυτάρεσκο χαμόγελο.

«Εσύ το κανόνισες;» τον ρώτησα.

Ένα δειλό χαμόγελο χαράχτηκε στο πρόσωπό του, τονίζο-
ντας τα λακκάκια του. «Κρυφάκουγα όταν είπες στη φίλη σου
πως λαχταρούσες λίγο πιο σύγχρονη μουσική».

«Πώς τα κατάφερες;»

Είχα μείνει κατάκλικτη όχι μόνο από το θράσος αλλά κυ-
ρίως από την αποφασιστικότητά του. Ήταν, ναι, κολακευτικό.
Κανείς δεν είχε κάνει ποτέ μια τόσο θεαματική χειρονομία για
χάρη μου. Σίγουρα κανείς από τους δευτεροκλασάτους μνη-
στήρες τους οποίους η μητέρα μου προσπάθησε να μου φορ-
τώσει στο Κάιρο όπου έκανα το ντεμπούτο μου στην καλή κοι-
νωνία, πριν από δυο χρόνια, μία απαραίτητη κίνηση, γιατί το
κόστος του να γίνει στο Λονδίνο –τα αμέτρητα μοντέρνα φο-
ρέματα, τα πάρτι που έπρεπε να πάμε και να δώσουμε, τα έξο-
δα της ενοικίασης ενός σπιτιού για την επίσημη περίοδο στο
Λονδίνο– ήταν υπερβολικά μεγάλο για τα περιορισμένα εισο-
δήματα της μαμάς. Ούτε ακόμη κι ο καλός μου ο Ρέτζι, που
γνώριζα όλη μου τη ζωή ως τον ευγενικό μεγαλύτερο αδελφό
των καλών μου φιλενάδων, των αδελφάδων Λούσι, και που
μόλις πρόσφατα είχε γίνει κάτι περισσότερο από ένας οικογε-
νειακός φίλος, δεν είχε τολμήσει κάτι παρόμοιο. Ο Ρέτζι κι εγώ
είχαμε φτάσει να συνειδητοποιήσουμε –εμείς και οι οικογέ-
νειές μας– πως οι ζωές μας και οι οικογένειές μας κάποια μέ-
ρα θα ενώνονταν με τον γάμο. Με έναν άμορφο, μελλοντικό
γάμο, αλλά οπωσδήποτε γάμο. Μολονότι τώρα, βλέποντας αυ-
τή την ένωση κάτω από το πρίσμα ετούτου του εντυπωσιακού
φλερταρίσματος, μου φαινόταν ως μια κάπως βαρετή, αν και
άνετη σχέση.

«Έχει καμιά σημασία;» με ρώτησε.

Ξαφνικά ένιωσα μεγάλη αμηχανία. Κοίταξα κάτω, το πά-

τωμα, ενώ το πρόσωπό μου γινόταν κατακόκκινο, και κούνησα το κεφάλι μου.

«Ελπίζω να χορέψεις μαζί μου». Η φωνή του ήταν χαμηλή και σίγουρη.

Παρόλο που με το μυαλό μου άκουγα τη φωνή της μαμάς μου να με προειδοποιεί να μη χορέψω με κάποιον με τον οποίο δε με είχαν συστήσει επίσημα, και δίχως να σκεφτώ με ποιο τρόπο είχε εξασφαλίσει μια πρόσκληση για τον χορό στο Άκμπραγκ Χάουζ και είχε βουτήξει το καρτελάκι με τους καβαλιέρους μου, είπα «ναι».

Γιατί, πραγματικά, πόσο επικίνδυνος μπορεί να είναι ένας χορός;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ

*Σάββατο 4 Δεκεμβρίου 1926
Χάρτμορ Κότατζ, Γκόνταλμινγκ, Αγγλία*

Η ακρίβεια με την οποία είναι στρωμένο το τραπέζι για πρωινό στους Τζέιμς γεννά μέσα του μια αίσθηση δικαίου και μια ικανοποίηση που σπάνια ένιωθε μετά την επιστροφή του από τον πόλεμο. Τα αστραφτερά μαχαιροπίρουνα είναι τοποθετημένα δίπλα στο σερβίτσιο από πορσελάνη Μίντον, το καθένα στοιχισμένο στην εντέλεια με το γειτονικό του. Τα κομψά εγχάρακτα πιάτα, με σχέδιο Γκράσμερ νομίζει, απέχουν ακριβώς δύο ίντσες από την άκρη του τραπεζιού και το βάζο στο κέντρο του τραπεζιού – ένα συμβατικό αλλά κομψό και σύμφωνο με την εποχή μπουκέτο από γκι και πρασινάδα. *Μα τον Θεό, σκέφτεται, αυτού του είδους η τάξη μπορεί να ηρεμήσει έναν άντρα.*

Γιατί στο σπίτι του να μην υπάρχει μια τέτοια τελειότητα; Γιατί πρέπει να υφίσταται συνεχώς την έλλειψη μιας οικιακής τάξης και τα συναισθήματα και τις ανάγκες όσων το κατοικούν; Με αυτές τις σκέψεις, μια αίσθηση δίκαιης αγανάκτησης φουσκώνει μέσα του και νιώθει απόλυτα δικαιωμένος.

«Πιστεύω πως πρέπει να κάνουμε μια πρόποση», ανακοινώνει ο οικοδεσπότης του, ο Σαμ Τζέιμς, γνέφοντας στη γυναίκα του, τη Ματζ. Εκείνη με τη σειρά της νεύει στην υπηρέτρια με τη στολή, που παίρνει ένα μπουκάλι σαμπάνιας που παγώνει μέσα σ' έναν κρυστάλλινο κουβά, πάνω στο βοηθητικό τραπεζάκι.

«Άρτσι, θέλαμε να ευχηθούμε για τα σχέδιά σου εχθές το απόγευμα, όμως η απροσδόκητη επίσκεψη του εφημερίου –» αρχίζει να εξηγεί η Ματζ.

Ένα απαλό ροζ χρώμα απλώνεται στα μάγουλα της Νάνσι και, μολονότι φαίνεται υπέροχη έτσι αναψοκοκκινισμένη, ο Άρτσι καταλαβαίνει πως η εστίαση των Τζέιμς στην κατάστασή τους είναι η αιτία της αμηχανίας της και θέλει να την ηρεμήσει. Σηκώνοντας το χέρι του λέει: «Εκτιμώ ιδιαίτερα τη χειρονομία σας, καλή μου Ματζ, όμως δεν είναι απαραίτητη».

«Σε παρακαλώ, Άρτσι», σπεύδει να πει η Ματζ. «Είμαστε πολύ ευχαριστημένοι με τα σχέδιά σου. Και θα έχεις κάποια ευκαιρία να τα γιορτάσεις».

«Επιμένουμε», σιγοντάρει τη γυναίκα του ο Σαμ.

Θα ήταν αγενές να διαμαρτυρηθούν περισσότερο, είναι κάτι που η Νάνσι το αισθάνεται. Αυτή η αίσθηση του καθωσπρεπισμού είναι ένα κοινό τους προτέρημα, κι ο Άρτσι ευχαριστείται που το βλέπει στους τρόπους της. Καθιστά περιττή την επιβολή της ορθότητας που με σταθερό χέρι πρέπει να ασκεί σε άλλους τομείς της ζωής του. Στο σπιτικό του, συγκεκριμένα.

«Σας ευχαριστώ, Σαμ και Ματζ. Εκτιμώ ιδιαίτερα την υποστήριξή σας», απαντάει. Η Νάνσι κουνάει το κεφάλι της πως συμφωνεί.

Τα κρυστάλλινα ποτήρια λαμπυρίζουν από τη σαμπάνια στο χρώμα του μελιού, καθώς η υπηρέτρια γεμίζει κάθε ποτήρι με τη σειρά. Μόλις γεμίζει και το τελευταίο, ένα χτύπημα ακούγεται στην πόρτα της τραπεζαρίας.

«Συγγνώμη για την ενόχληση, κύριε», ακούγεται μια γυναικεία φωνή βαριά από την ντόπια προφορά, πίσω από την κλειστή πόρτα, «αλλά ζητάνε στο τηλέφωνο τον συνταγματάρχη».

Ο Άρτσι ανταλλάσσει μια ερωτηματική ματιά με τη Νάνσι. Δεν περίμενε να του τηλεφωνήσουν τόσο σύντομα, ή και καθόλου, και μάλιστα αφού είχε κρατήσει όσο πιο κρυφό γινόταν το πού θα βρισκόταν το Σαββατοκύριακο. Για προφανείς λόγους. Η Νάνσι αφήνει κάτω το ποτήρι της και ακουμπάει ευγενικά τον αγκώνα του πάνω στο καλοσιδερωμένο τραπέζο-μάντιλο. Είναι μια σιωπηρή παραδοχή της κοινής τους ανησυχίας για το τηλεφώνημα.

«Με συγχωρείτε», λέει ο συνταγματάρχης γνέφοντας προς τους οικοδεσπότες του, που ακουμπούν τα ποτήρια τους ξανά στο τραπέζι. Σηκώνεται κουμπώνοντας το σακάκι του και γνέφει προς τη Νάνσι με μια αυτοπεποίθηση που δε νιώθει. Βγαίνει με μεγάλα βήματα από την τραπεζαρία, κλείνοντας αθόρυβα την πόρτα πίσω του.

«Από εδώ, κύριε», λέει η υπηρέτρια κι εκείνος την ακολουθεί σ' ένα μικρό δωματιάκι χωμένο κάτω από την περίτεχνα σκαλιστή κεντρική σκάλα του Χέρτμορ Κότατζ, αν μπορείς να πεις αγροτόσπιτο αυτό το τεράστιο σπίτι. Εκεί τον περιμένει το τηλέφωνο με το ακουστικό του ακουμπισμένο πάνω στο τραπέζι.

Ο συνταγματάρχης κάθεται στην καρέκλα μπροστά στο τραπέζι, φέρνει το ακουστικό στο αυτί του και το μικρόφωνο στα χείλη του. Όμως δε μιλάει ώσπου η υπηρέτρια να κλείσει την πόρτα πίσω της.

«Παρακαλώ;» Μισεί την αβεβαιότητα που αντιλαμβάνεται στη φωνή του. Αυτό που επαινεί περισσότερο από καθετί άλλο η Νάνσι είναι η αυτοπεποίθησή του.

«Με συγχωρείτε, κύριε. Η Σάρλοτ Φίσερ είμαι».

Τι στο καλό τής ήρθε της Σάρλοτ και του τηλεφώνησε εδώ;

Της είχε εμπιστευτεί πως θα βρισκόταν στο Χάρτμορ Κότατζ κάνοντάς της τις πιο αυστηρές συστάσεις. Παρότι είχε προσπαθήσει πολύ τους τελευταίους μήνες να πάρει με το μέρος του τη γραμματέα και γκουβερνάντα της οικογένειας –κάτι απαραίτητο, όπως πιστεύει, για να καταφέρει την ομαλή μετατόπιση που ελπίζει να κάνει–, τώρα δεν κάνει καμία προσπάθεια να μην τη δυσανεστήσει συγκρατώντας τον θυμό στη φωνή του. Στον αγύριστο οι συνέπειες. «Σάρλοτ, νομίζω πως σου έδωσα εντολή να μην έρθεις σ' επαφή μαζί μου εδώ, παρά μόνο σε περίπτωση επείγουσας ανάγκης».

«Μα, συνταγματάρχα», τραυλίζει εκείνη, «βρίσκομαι στο χολ του Στάιλς, δίπλα στον αστυνόμο Ρόμπερτς».

Η Σάρλοτ σταματάει να μιλάει. Μήπως πιστεύει πως και μόνο η αναφορά της παρουσίας κάποιου αστυνομικού στο σπίτι του τα δικαιολογεί όλα; Τι περιμένει από αυτόν να της πει; Περιμένει να της μιλήσει και μέσα στη σιωπή ο φόβος τον πλημμυρίζει. Δεν μπορεί να βρει τι να πει. Τι ξέρει η γραμματέας; Και το πιο σημαντικό, τι ξέρει ο αστυνόμος; Κάθε λέξη μοιάζει με παγίδα που τον απειλεί.

«Κύριε», λέει η Σάρλοτ καθώς εκείνος δεν απαντά. «Πιστεύω πως η κατάσταση εδώ είναι πραγματικά επείγουσα. Η γυναίκα σας έχει χαθεί».

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΤΙΤΛΩΝ ΤΟΥ 2021 ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ AMAZON

Τι είναι αλήθεια και τι είναι επινόηση όταν η μεγαλύτερη συγγραφέας αστυνομικών ιστοριών εξαφανίζεται;

Ποιος ο ρόλος του άπιστου συζύγου της και τι έχει να κρύψει από όσους ερευνούν την υπόθεση της εξαφάνισής της;

Τον Δεκέμβριο του 1926 η Άγκαθα Κρίστι εξαφανίζεται. Οι ερευνητές βρίσκουν ένα άδαιο αυτοκίνητο στις όχθες μιας βαθιάς και σκοτεινής λιμνούλας και τα μόνα στοιχεία είναι ίχνη από ρόδες τριγύρω και ένα γούνινο παλτό ξεχασμένο μέσα στο αυτοκίνητο – παράδοξο για μια τόσο κρύα νύκτα. Ο σύζυγος της Άγκαθα, βετεράνος του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου, και η κόρη της δεν έχουν ιδέα πού μπορεί να βρίσκεται, έτσι οι Αρχές εξαπολύουν ένα ανθρωποκυνηγητό άνευ προηγουμένου για να ανακαλύψουν τι έχει συμβεί στην ανερχόμενη συγγραφέα αστυνομικών ιστοριών. Έντεκα μέρες αργότερα, η Άγκαθα κάνει και πάλι την εμφάνισή της, το ίδιο μυστηριωδώς, ισχυριζόμενη ότι είχε πρόσκαιρα χάσει τη μνήμη της χωρίς καμία εξήγηση για την απουσία της.

Το αίνιγμα αυτών των χαμένων έντεκα ημερών εξακολουθεί να παραμένει άλυτο. Η διακεκριμένη συγγραφέας ιστορικών μυθιστορημάτων Μαρί Μπένεντικτ μας εισάγει στον κόσμο της εξαιρετικής αυτής γυναίκας και μας δίνει τη δική της εκδοχή για το μεγαλύτερο μυστήριο της κυρίας Κρίστι.

Εκθαμβωτική ιστορία... Το τέλος είναι ιδιοφυές.

Η Μπένεντικτ μάλλον κατάφερε να αφηγηθεί
την πιο πειστική εκδοχή για το τι στ' αλήθεια συνέβη
στην Άγκαθα Κρίστι τις έντεκα μέρες της εξαφάνισής της.

THE WASHINGTON POST

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25158